

Mitt liv i Göteborg

Meddelare: Karin Furst 2016-03-01

Efter 31 år i Göteborg lämnade jag staden. För att återvända 25 år senare. Till ett Göteborg som var främmande men ändå så välbekant. Jag söker i minnet efter staden som var då, med ljud, dofter, byggnader, människor. Varvens nithammare som ljöd över älven, doften av nybakade Hönökakor på bageriet i Olskroken. Stämplingen av kuponger på spårvagnen. Valhallabadets klorluk under simträningarna med SK Najaden.

På eftermiddagen den 16 augusti 1949 kände min mamma att jag var på väg att födas. Eftersom hon tidigare hade arbetat som barnsköterska på KK och där sett mammor med smutsiga fötter och tyckt att det var otrevligt, så klev hon i badkaret först och tvättade fötterna. Sedan gick hon från Nordåsgatan i Strömmensberg ner till Ånäsvägen där hon tog sjuans spårvagn till Sahlgrenska, medan värkarna kom och gick. Taxi fanns det inga pengar till. Och förresten inte heller en telefon att ringa ifrån. Hon hade kommit överens med en väninna i huset mitt emot att hänga ut en handduk i fönstret när det var dags att åka till sjukhuset. Väninnan skulle då hämta min 16 månader äldre bror som gick på daghemmet på Morängatan vid vårt hus. När mamma kom fram till KK vid Sahlgrenska var jag på väg ut, men personalen trodde inte riktigt på henne utan ville ha uppgifter till journalen. Först när hon skrek ”nu kommer babyn” blev det fart.

När mina föräldrar väntade min bror 1948 hade de ingenstans att ta vägen. Bostadsbristen var stor och de hade inga pengar. De hade fått hyra en liten sommarstuga på Näset men där kunde de inte bo med ett litet barn. Pappa uppvaktade enträget den kvinnliga personalen på bostadsförmedlingen med blommor och charm, vilket till slut gav utdelning i form av en liten etta på Nordåsgatan i Strömmensberg. Fyra trappor utan hiss. Oj, vad mamma fick slita med oss två små barn och dra och släpa barnvagnen upp och ned för alla trappor. Och oron över att lämna en av oss ute medan hon hämtade den andre. Huset, som då bara var tre år gammalt, var stort med endast ettor och tvåor. Ändå var det mest barnfamiljer som bodde där. Min bästis familj med fem barn och två vuxna, bodde i en av tvåorna.

Livet på Nordåsgatan kom att bli min värld under barndomen – alla barnen i olika åldrar, lekarna, de vuxna att springa ärenden åt, gårdsmusikanterna, mjölkaffären, Bobecks speceriaffär där vi kunde handla på krita, kalkkåkning på vintern, de stora påskeldarna.

Mina föräldrar, Lars och Eva Furst, storebror Pieter och jag på Kungsportsavenyn 1951.

I spänd väntan på Chalmerskortegen 1954.

Jag hjälpte gärna mamma med tvätten. I husets tvättstuga i källaren fanns det två stora tvättmaskiner där vattnet reglerades manuellt. I de stora bykkaren av plåt lades tvätten i blöt. Mamma och jag drog lakan, vek ihop och manglade dem i den stora tunga golv-mangeln. Jag tänker på det när jag manglar på vår elektriska lilla bänkmangel.

Mamma hade arbetat som barnsköterska hos några välbärgade göteborgsfamiljer en tid men det gick inte längre sedan hon fått egna barn. Hon arbetade som hembiträde ett tag innan hon fick jobb som kontorist på försäkringsbolaget Svea Nornan som då låg på Västra Hamngatan. Eftersom mamma yrkesarbetade måste min bror och jag vara på daghem, eller barnkrubba som det kallades då. Det låg på Uddevallagatan, omgärdat av en mur i rött tegel. Det blev min trygghet, med fröken Helny och fröken Karin som fixstjärnor. Jag minns när vi fick ställa upp oss på led för att få en sked fiskleverolja. Hur vi fick sitta vid marmorbordet i köket hos den stränga kokerskan om vi inte ätit upp maten.

Och den speciella dagen när fröken Helny puffade lite på min bror och mig där vi låg på våra madrasser under vilan. Tysta tassade vi ut ur rummet med fröken Helny, som tog oss med på en spårvagnstur till stan och Grand Basar på Kungsgatan. Där besökte vi leksaksavdelningen. Så mycket leksaker! Och så fina! Min bror och jag tittade och njöt av allt det roliga. Så åkte vi tillbaka till daghemmet igen.

Mamma berättade senare att hon bakade kakor och gav till personalen då och då. De tyckte kanske att de ville göra något roligt för oss som tack. Eftersom vi inte var bortskämda med att få leksaker eller andra presenter hade vi ingen tanke på att få någon leksak av fröken Helny. För oss var det tillräckligt att få göra detta ovanliga som bröt mot rutinerna och som bara var speciellt för oss två. Det blev ett minne för livet.

När jag var fem år skildes mina föräldrar. Mamma, min bror och jag flyttade till en tvåa i samma hus. Vi bodde på tredje våningen, fortfarande utan hiss och ingen balkong. Ordet vardagsrum användes inte av någon i vårt hus. Vi sa "storarummet" och "lillarummet". När vi fortfarande bodde i ettan med mamma och pappa sov min bror och jag i en våningssäng i köket. Jag minns gasspisen och gaspoletterna man måste lägga i. Ibland var det på håret att vi hade pengar till en polett.

I tvåan delade min bror och jag lillarummet, mamma hade sin säng i köket och en period i storarummet. Vi hade fortfarande ingen telefon. Det blev aldrig pengar över till det. Men en eftermiddag när jag var i åtta-nioårsåldern och vi satt samlade i storarummet hördes en stark ringsignal. Mamma skrattade och frågade om jag inte skulle svara. Då såg jag telefonen som hon hade ställt på golvet bredvid soffan för att överraska oss. Hon hade bett en väninna ringa just då. Men jag blev så ställd att jag inte vågade svara. Det fick hon göra själv.

Brorsan och jag gungar. Uddevallagatans daghem, troligen 1953. Fröken Karin vid bordet till vänster och syster Dagmar till höger.

Vi slängde allt vårt avfall i en gul emaljerad slaskhink. Det var min brors och min uppgift att gå ner till soprummet och tömma den. Vi bråkade ofta om vems tur det var. Som lite äldre kom min bror på att han kunde betala mig i stället för att gå ner själv. Det gick jag med på eftersom jag gärna sparade på pengar.

Dans kring midsommarstången på daghemmets gård 1954 eller 1955.

Min bror och jag drabbades av kikhosta när vi var små. På den tiden genomförde grosshandlaren och flygaren, Gösta Fraenckel, flygningar för kikhostepatienter. Min bror, mamma och jag själv fick flyga med honom. Mamma minns inte om det hjälpte. Själv var jag för liten för att komma i häg.

I vårt stora hus var det vanligt att de vuxna hängde i fönstren för att se vad som var på gång. Ibland ropade de till sig något barn som fick gå ärende. Oftast till Bobecks speceriaffär som låg runt hörnet. De lindade in pengar i inköpslistan och kastade ner den från fönstret. Det var bara till att knata i väg till affären. Inget barn kom på tanken att vägra.

Hos Bobecks handlade vi på krita. Ägaren var väldigt snäll, han lånade till och med mamma pengar när hon var i knipa. När vi skulle handla bröd fanns det ”ljus” och ”sött” bröd att välja på (förutom Hönökaka förstås). Ändå var det svårt att välja ibland! Hade jag tur när jag var där, så var det någon kund som ville ha malet kaffe. Då sattes den stora kaffekvarnen i gång och en ljuvlig doft spred sig i lokalen. Jag minns också mjölkkaffären på vår gata, där expedienterna hade vita rockar och vi köpte mjölk och grädde i glasflaskor. Kapsylen i stanniol hade olika färg beroende på fetthalt.

Eftersom det bodde så många barn i huset fanns det alltid någon att leka med. Ofta lekte både pojkar och flickor tillsammans. Jag minns särskilt ”Vi komma ifrån Ria-Ra” och ”Bro bro breja”. Det var en speciell känsla när det var så många barn med i dessa lekar. När julen var över, samlade killarna ihop gamla julgranar för att ha som påkar i strider mot pojkarna på Lefflersgatan. Där bodde de riktigt tuffa killarna som jag var lite rädd för. Ibland vågade jag mig över ängen som skiljde våra hus åt och gungade på deras lekplats.

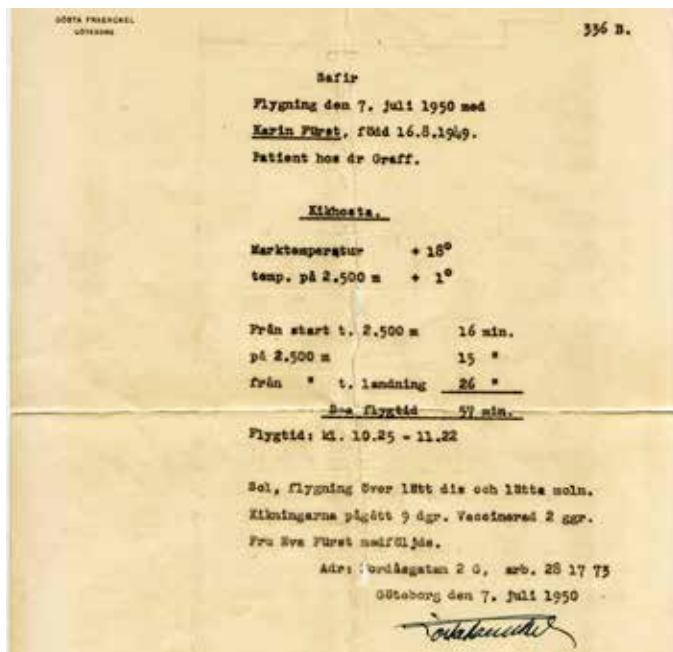
Nedanföer den gatan fanns den korta branta backe som kallades Himmelsbacken, alldeles intill Morängatan. På vintrarna var där fullt med ungar, skidor, bobar, kartongbitar, sopskyfflar och allt annat som gick att åka på. En gatlykta nedanföer backen gjorde att vi kunde åka även på kvällarna.

På fotbollsplanen framföer vårt hus hade vi mycket roligt. Men sparkade man en boll för hårt kunde det hända att den föll utföer stupet som låg nära.

”Stupet” som vi kallade det, var ett nedlagt sandtag, där man drogs med av sanden när man försökte ta sig upp eller ned. Det gick historier om att någon hade omkommit i sanden. Det var säkert en skröna men jag var ändå lite rädd där sanden var som lösast. Det var vacker utsikt vid stupet. Vi kunde se ut öfver stora delar av stan åt nordväst.

Vi var alltid ute och lekte, sommar som vinter. När min bror och jag skulle komma hem för kvällen blåste mamma i en visselpipa. Det var bara hon som gjorde det, så alla barn visste vad det handlade om när de hörde signalen. Om jag hade missat den var det alltid något barn som påpekade det. *Öh, Karin du ska in!*

Brorsan och jag delade rum under hela vår uppväxt. Det var han som satte på radion mitt i natten så att vi kunde höra göteborgsboxaren Ingo Johansson vinna öfver Floyd Paterson, 1959. Och vi lyssnade på Radio

Flygaren Gösta Fraenckel hävdade att flygningarna hjälpte kikhospatienter. Läkarvetenskapen var dock skeptisk.

Luxemburg, med de senaste poplåtarna. Min skolväg var en stig som gick parallellt med sandtaget. Den var särskilt vacker på höstarna när alla rönnbärsträden lyste röda. Vid ena ändan av Landerigatan tog jag mig ner för sandtaget där det var som lägst, och fortsatte sedan via Uddevallagatan till Ånässkolan på Falkgatan. I några år gick jag på Bagaregårdsskolan. Jag fick vara kvar på daghemmet ett år efter att jag börjat skolan, något fritids fanns inte. Sedan fick jag egen nyckel.

Brorsan och jag besöker tomten i varuhuset Grand Bazar på Kungsgatan 1953.

Under högstadietiden var det modernt med elastabyxor med hållor under fötterna, högt skurna i midjan och gärna med hängslen. Under det kanske en ljusrosa angoratröja. En täckjacka av märket Bogner var pricken öfver i, få förunnad i vår skola med många barn från fattiga familjer som jag själv. Jag hade en brun Kitzbüheljacka, som var mycket billigare.

Blå seglarstövlar med vit kant av ett särskilt märke var också hett då. Dyra förstås, liksom mockaskorna från Mantovani. Så de fick jag klara mig utan.

Påskaftonen var en av årets roligaste dagar. Vi hade oftast en av stans största påskedar. Det var alltid fullt med folk, barn och vuxna i alla åldrar. När mörkret lade sig tändes den stora rishögen. Elden knastrade och ettöressmällarna tjöt runt benen. Det gällde att stå så nära brasan som möjligt utan att ta eld. Ansiktet blossade av värmen medan ryggen var kall. Påskägg med godis i, påskmust och vispat ägg var det godaste med den helgen. Och varje påsk under min barndom fick jag ett tittägg i kristyr. Jag älskade de där äggen med sin lilla öppning framtill och det lilla ”sceneriet” inuti.

Då och då kom gatumusikanter och livade upp vårt kvarter. Hade vi då några slantar till övers, oftast en femöring, så virade vi in den i papper och slängde ned till en tacksam musikanter.

Det fanns många biografier i våra trakter på den tiden. Den närmaste hette Saga och låg på Sofiagatan. På söndagarna ringlade sig kön av ungar ända ut på gatan när det var matinéföreställning. Det var oftast cowboyfilmer som ackompanjerades av biljettvisningar och fotstamp. Särskilt roligt var det att gå på kinne, som vi kallade det, på Flamman på Redbergsvägen. Matinéerna där när det var fullt med barn, salongen hade nära 700 platser, var något alldeles särskilt.

Vi barn samlade på filmstjärnekort och bytte med varandra. En av mina favoriter var Brigitte Bardot. Jag hade en bardotrutig bomullskjol med skumgummiunderkjol. Det kändes härligt att svänga runt i den!

Vid 10-årsåldern började jag rida på ridhuset i Böö, senare på Stora Torp. En gång i veckan tog jag 3:an till Kålltorp där jag bytte till 5:an. Det var lika nervöst varje gång jag stack in huvudet i luckan på ridhusets kontor för att få veta vilken häst jag hade tilldelats. Fick jag fuxen ”Tösen” var jag nöjd. Hon var min favorithäst. När jag skulle byta spårvagn i Kålltorp på väg hem köpte jag ofta godis i kiosken vid ändhållplatsen. Munkar (skumbollar) och kexchoklad stod högst i kurs då.

Apropå munkar så fanns det ett sådant bageri i Kålltorp, en halvtrappa ned i ett bostadshus. Där köpte vi misslyckade munkar för en billig penning.

Min bror Pieter första skoldagen på Ånässkolan 1956.

Hönökaksbageriet i Olskroken förgyllde också tillvaron för oss barn. Jag kan fortfarande minnas mjöldoftan i den lilla lokalen och doften av de alldeles nybakade delikatesserna. För några ören fick vi en påse med brödbitar. Kandisocker och lakritsrot var annat godis jag köpte då och då.

Nästan varje vår luntade buskillarna på ängen mellan Kobergsgatan och Nordåsgatan. Årtal okänt.

Tv:n kom in sent i vårt hem. Den familj som först skaffade tv i huset var generösa nog att låta oss grannbarn komma in och titta.

Där satt vi på golvet med gapande munnar och tittade på Tommy Steele- filmer och Andy Pandys. På 50-talet var det viktigt bland oss barn att ta ställning för eller emot Elvis Presley och Tommy Steel. *Vem håller du på?* var en vanlig fråga.

En period gick jag i söndagsskola i en källarlokal på Storhögsgatan. Jag minns flanellografen där bibelns historier utspelade sig, och doften av skokräm från alla nyputsade skor.

Ett tag var jag med i scouterna. De höll till i en källarlokal i Metodistkyrkan på Hökegatan i Olskroken. Jag var väldigt glad över mitt fina bälte med metallspänne och så den snygga blåskjortan och halsduken. Vi fick själva påta snodden till visselpipan. Men jag kommer också ihåg den hemska inspektionen av oss Blåvingar. Vi fick gå runt i en ring med olika "stationer" där det stod vuxna ledare som tittade oss i öronen, naglarna och vad det var mera. Eftersom jag bet på naglarna fick jag alltid kritik för det. Usch, vad jag skämdes varje gång!

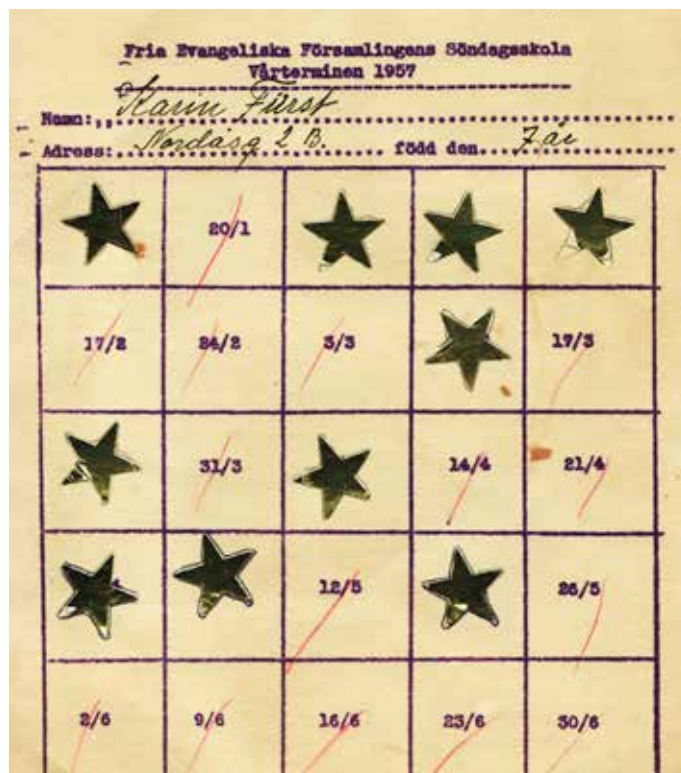
Jag var med i simklubben Najaden i några år. En gång i veckan åkte jag till Valhallabadet och lärde mig crawla och dyka. Vi hade speciella tunna, mörkblå baddräkter som knäpptes på axlarna och vita badmössor. Jag var dock medelmåttig simmare så jag gjorde aldrig någon simmarkarriär.

Eftersom mamma måste arbeta på somrarna skickades min bror och jag iväg som sommarbarn. Vi var på olika ställen varje gång, oftast i Småland. Eftersom jag var en riktig morsgris tyckte jag det var hemskt. Jag längtade alltid hem. Som vuxen var jag själv en av reseledarna för sommarbarnen.

När jag blev äldre tog mamma och jag ofta spår-vagnen till Saltholmen på somrarna och badade på nakenbadet. Där var fullt av pepparkaksbruna, mest äldre kvinnor, med sina speciella platser som de höll hårt på. Där vågade vi inte lägga oss. Ibland åkte vi dit efter jobbet, då var det härligt att sänka sig ned i det salta svalkande vattnet efter en svettig dag.

När min bror och jag var i tio-tolvårsåldern fick vi en stor överraskning när vi kom hem efter sommaren. Mamma hade köpt en tv och en gul ryamatta. Det var en stor händelse i vårt liv. Tänk, en egen tv! Och ryamattan var så fin!

Det var högtidsstunder på lördagskvällarna när mamma, min bror och jag delade på ett halvliters paket glass och en påse popcorn. Vi tittade på *Hylands hörna* så klart. Det gjorde alla. Det fanns ju bara en

En stjärna för varje besök i söndagsskolan. Den låg i en källarlokal på Storhögsgatan.

Jag som påskkäring på Nordåsgatan. Troligtvis 1954.

tv-kanal då. Vi lyssnade på *Karusellen* på radion i början på 50-talet och även på *Frukostklubben*. "Go morron, go morron, hör alla fåglar sjunga glatt..." Jo, den sitter i ännu, signaturmelodin.

Varje Valborg var det ett måste att se Chalmerskor-tegen. Vi klädde oss i bästa vårstassen och tog spår-vagnen till stan. Vilken glädje att få köpa majvippor (remsor av silkespapper fästa på en pinne) av pojkar som gick omkring i folksamlingarna och ropade *maaajvippor, maaajvippor...*! Det var feststämning med musikkår och alla upptåg av chalmeristerna.

Besök på Liseberg var ett annat stort nöje för oss barn. Jag minns ännu feststämningen när vi gick in genom grindarna och hela Liseberg låg framför oss, med radiobilarna, bergochdalbanan, pariserhjulet och andra attraktioner. Som tonåring var killar en av attraktionerna. Vi gick där och spanade in de sötaste och kanske till och med pratade med några.

Min bästis och hennes familj på sju personer flytta-de till Biskopsgården när det var nybyggt. Jag tyckte det var väldigt modernt och snyggt. Det var en lång spårvagnstur från Strömmensberg till Friskvåder-storget. Från det gamla till det nya.

I tonåren läste jag Bildjournalen. Det gjorde de flesta i min ålder. Där fick vi veta allt om Beatles, Stones och andra popidoler. Och så Tages förstås, popban-det som kom från Bö, inte långt från mina hemtrak-ter. Hade jag pengar gick jag till Waideles i Arkaden eller skivaffären på Munkebackstorg och köpte en ny singel. Som *Speedy Gonzales* med Pat Boone eller *Lets twist again* med Chubby Checker. Senare gillade jag det mesta utgivet på Motown och framförallt The Beatles.

Under högstadietiden jobbade jag bland annat som blomsterbud och barnflicka, under loven. Jag började jobba direkt efter grundskolan, eller enhetsskolan som det hette då. Det var underbart att tjäna egna pengar. Efter att mamma fått en del gick det mesta åt till att köpa kläder. Som 16-åring hade jag en mycket exklusiv smak och köpte plagg i Göteborgs boutiqu-er, som tex. Boutique Margot. Mina snörade ljusblå moccaboots väckte stort uppseende på stan. Svårt att tänka sig nu när allt går an. Till och med att ha knä-strumpor till kjol eller klänning, som jag hade, var vågat. Några år senare köpte jag begagnade kläder hos Stadsmissionen på Stigbergsliden. Två nummer för stor lodenrock och gråmurrig stickad luva var det som gällde då.

Jag har alltid varit intresserad av gamla saker. Så när hela stadsdelar började rivas på 60-talet så passade jag på att gå i rivningshusen och leta efter fynd. En gång var jag högst upp på vinden i ett sekelskif-

Med bästisarna Birgitta och Helene på Änäsältet. Jag i mitten.

teshus på Linnégatan som skulle rivas. Jag fick syn på en jättestor korg full med trasnystan i vackra färger. Jag skulle just ta dem när jag hörde ett hasande i närheten. Jag blev så rädd att jag rusade ned för alla trapporna.

Det var starka protester mot att husägarna i Annedal, Landala, Masthugget och Haga, lät husen förfalla så att de skulle kunna riva dem. Tänk så många vackra hus det fanns i Göteborg! Jag saknar dem fortfarande.

Brorsan tog båten till England i mitten på 60-talet och kom tillbaka med urfräcka kläder. Storprickig skjorta med runda kragsnibbar, blå, glansig syntet-tjacka och andra poppiga kläder. Han gjorde stor lycka bland tjejerna på den klubb i Nordstan han hade ihop med några kompisar, och förstås på andra popklubbar som fanns i Göteborg då: Cue Club, Vita Duvan, Dojan, med flera. De första ställena jag gick på var Östra reals skoldanser, High school club på Övre Majorsgatan och Jazzhuset.

Jag på ponnyn Golden Girl, som jag skötte i flera år. I bakgrunden Stora Torps slott.

Ett av mina första jobb var som lärling i Sven-Erik Högbergs silversmedja 1966. Jag tjänade 300 kronor i månaden. Hyfsat, tyckte jag då!

Jag var tidigt intresserad av orgelmusik och gick då och då i kyrkor och lyssnade när organisterna övade på dagtid. En dag när jag var i Tyska kyrkan lade jag mig ned i en kyrkbänk och njöt av den vackra musiken. En vaktmästare kom efter ett tag och ruskade på mig och sa att här får man inte sova. Jag kände mig förorättad men lommade snällt ut.

Jag gick ofta på museet i Ostindiska huset. Jag tyckte om att sakta ströva längs montrarna och titta på alla intressanta föremål. En eftermiddag nära stängningsdags fick jag för mig att jag skulle övernatta. I en rumsinteriör från 1700-talet stod en säng med förhänge. Där skulle jag kunna sova. Jag smet under avspärrningen och tassade fram till sängen, lade mig ner och drog ihop förhänget lite grand. Efter en stund hörde jag museivaktens (?) bestämda steg närma sig och sedan försvinna. Det blev mycket tyst. Jag började känna mig lite osäker. Var det verkligen en bra idé? Nej! Tyst gled jag ur sängen. Spanade efter vakten innan jag smög nedför trapporna och genom de folktomma salarna. Som tur var hade de inte hunnit låsa en av utgångarna, så jag kunde rädda mig ut på Norra Hamngatan.

Som tonåring var jag siska, klädd i koreaduffel inköpt på Mercurybolaget på Vasagatan. Med äkta kulhåll! Röda sockar och mockaskor hörde till stilen. Nästan varje lördagkväll gick vi och drog upp och ned längs Avenyn. Ofta blev det långsittning med en kopp te på Ljunggrens. I mitten på 60-talet samlades ungdomar på Götaplatsen. Där var oftast proppfullt med folk, både göteborgare och ungdomar utifrån Europa. Det var spännande att träffa folk (läs killar) från andra länder och få öva på engelskan. Kanske var det en bidragande orsak till att jag längtade ut i världen och for med MS/Suecia till London 1967. När jag kom tillbaka året därpå fortsatte jag att hänga på "Vickan", restaurang på Viktoriagatan, där allsköns folk satt och drack rödvin, rökte och diskuterade. Chez Ami och Kometen var andra vattenhål.

Jag bodde en period på Albogatan i ett av de gamla landshövdingehusen i Annedal. Det var relativt lätt att få tag i en lägenhet i de hus som planerades att rivas. Visst var det ruffigt, med toa på svalen, men hyran var låg och området var trevligt. Det var vanligt att bo i kollektiv på den tiden. I början av 70-talet bodde jag i kollektiv i Tynnered och lite senare även i ett på Jungmansgatan, där vi var fem personer i en femma. Alla var vi vänstermänniskor.

I mitten på 60-talet var det alltid massor med ungdomar på Götaplatsen. Här syns dock bara två - Kerstin från Göteborg och Robert från Holland.

I början på 70-talet blev jag partipolitiskt intresserad och gick med i KPML(r). Vi studerade och diskuterade marxism-leninismens klassiker i de celler vi var organiserade i. Jag gick i trappuppgångar och sålde Proletären och stod även på gator och torg med tidningen. Sena kvällar gick vi ut och affischerade, oftast på otillåtna platser. Då var partiet stort och betydelsefullt i Göteborg, med massuppslutning i demonstrationstågen. Det var en stark känsla att delta i dem under parollerna: Klass mot klass, Internationell solidaritet, arbetarklassens kampenhet! med flera. Jag gick med i alla Vietnamdemonstrationer och även i en del cykeldemonstrationer. Att vara en av många var en härlig känsla! Och kampen så viktig!

1981 lämnade jag Göteborg för 25 år framåt. I Gävle dit jag flyttade slipades min göteborgska identitet av. Jag kunde inte längre använda göteborgska ord och uttryck, som rundstycke, måckligt, knö, tyken och åpen, tex. Det blev för jobbigt när alla skulle kommentera det. Men jag fortsatte att säga kalops med betoning på första stavelsen och kexchoklad med sche-ljud.

Jag flyttade tillbaka till Göteborg för snart tio år sedan. Till en stad där jag ofta blir påmind om det förflutna, till en stad i förändring, med växande befolkning, nya segregerade stadsdelar, och underskott i stadsdelsbudgetar, men också båtarna ut till den fantastiska skärgården, min odlingslott i Lilla Änggården, Röda sten, Slottsskogen och människorna ... mitt Göteborg!

Göteborg 2016-03-01